

Arrest

nr. 231 587 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat L. CEUNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 november 2017 een aanvraag in tot afgifte van een visum gezinshereniging (type D) om zijn echtgenote met de Belgische nationaliteit te vervoegen. De afgifte van het gevraagde visum wordt op 17 mei 2018 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geweigerd.

1.2. Verzoeker betreedt op 21 juli 2018 het Schengengrondgebied, in het bezit van een geldig Marokkaans paspoort voorzien van een geldig Schengenvisum afgeleverd door de Franse autoriteiten.

1.3. Op 25 juli 2018 wordt verzoeker door de gemeente Houthalen-Helchteren in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die zijn verblijf toelaat tot 17 oktober 2018.

1.4. Op 30 juli 2018 dient verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 29 januari 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30/07/2018 werd ingediend door:

Naam: [E.H.]

Voornaam: [F.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde [E.,H.] [RR ...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° (...) 3° (...)"

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon de volgende documenten neer:

- VDAB Overeenkomst voor Werkervaringsstage bij SBS SKILL BUILDERS van 7/05/2018 tot 29/07/2018 dd 7/05/2018
- Konvert Interim arbeidscontract 19/09/2018, 20/09/2017, 24/09/2018, 28/09/2018, 1/10/2018, 2/10/2018, 3/10/2018
- Jobtalent Arbeidsovereenkomst voor arbeiders: 17/12/2018 (Dclsis laatste dag op 4/01/2019)
- Attesten Fiscaal Volontariat (Konvert Interim)
- Vervanginsovereenkomst ISS Facility Services (van 6/11/2018 tot 23/11/2018 (In Dolsis van 6/11/2018 tot 7/12/2018)
- Homebanking Argenta oktober, november en december 2018
- Rekeninguittreksels bij Argenta Spaarbank van 3/07/2018 tot 20/09/2018, 9/07/2018 tot 20/09/2018 Ziekenkostenverzekering
- Kempisch huis Sociale huurovereenkomst 608 (na berekening 211)

Uit het dossier blijkt dat zowel de tewekstelling bij Job Talent (4/01/2019), bij ISS Facility Services (7/12/2018) als bij Konvert Interim (03/10/2018) reeds beëindigd zijn. De voorgelegde bewijzen zijn dus achterhaald en kunnen niet worden aanvaard ter beoordeling van de bestaansmiddelen. Uit de overzichten van de rekeningen en rekeninguittreksels blijken stortingen van ABVV Limburg, waarvan de recentste dd. 05/12/2018 voor een bedrag van 440,01 euro. Bij de storting van 3 juli 2018 wordt als

betalreden opgegeven: werkloosheid/invaliditeit. Gezien er een toelichtende brief van ABVV ontbreekt, kunnen deze stortingen niet worden aanvaard.

Bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen en meer bepaald over de regelmaat en de stabiliteit, kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is voldaan.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is hier niet van toepassing. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, enkel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorgaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen.

De in de synthesesemorie opgenomen middelen moeten, overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), worden samengevat. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

In de synthesesemorie dienen bijgevolg de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratieve dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (*Parl.St.* Kamer 2012-2013, DOC 53-2572/002, pp. 6-7). De Raad benadrukt dat het op basis van die samenvatting is, en niet op basis van de in het verzoekschrift in aanmerking genomen formulering van de middelen, dat hij uitspraak doet over de gegrondheid van het annulatieberoep (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij vat het middel in de synthesesemorie samen als volgt:

"De bestreden beslissing van verwerende partij is ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig gemotiveerd. Daarnaast is ze niet genomen met alle beschikbare gegevens.

Dat verwerende partij stelt dat er geen toelichtende brief bij de storting van ABVV werd gevoegd zodat deze niet aanvaard zouden kunnen worden.

Dat verzoeker in de inventaris van zijn verzoekschrift alsnog de toelichtende brief bijvoegde, doch dat verwerende partij blijft volhouden dat verzoeker 'niet betwist dat hij dergelijke brief niet heeft gevoegd'.

Dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat er in de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat een behoeftenanalyse overbodig was.

Dat verzoeker, na geconcentreerd nazicht van de bestreden beslissing, zich afvraagt waar dan gemotiveerd wordt dat een behoeftenanalyse overbodig is?

Dat het vaststaat dat er geen enkele motivering -minstens melding van het relevante wetsartikel – van een behoefteanalyse conform art. 42 §1, eerste lid Vw.

Dat verwerende partij stelt dat haar motivering niet wordt weerlegd inzake de stabiele en regelmatige inkomsten.

Dat verzoeker zich afvraagt of verwerende partij zijn verzoekschrift gelezen heeft aangezien er duidelijk weerlegd wordt dat de inkomsten van de echtgenote van verzoeker niet stabiel of regelmatig zouden zijn.

Verzoeker citeert uit haar verzoekschrift dd. 3/03/2019:

"Dat de echtgenote van verzoeker volgens de bijgebrachte interim contracten en rekening uittreksels nochtans weldegelijk over een stabiel, toereikend en regelmatig inkomen beschikt.

Dat zij óp het moment van de aanvraag dd. 30/07/2018 over regelmatige inkomsten beschikte.

Dat interim contracten niet per definitie afgedaan mogen worden als 'niet stabiel, toereikend en regelmatig'.

Dat verwerende partij tevens rekening moet houden met de huidige situatie op de arbeidsmarkt.

Permanente arbeidscontracten zijn steeds minder gebruikelijk, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. [Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 3 april 2014 (COM(2014) 210 final)]

Dat de echtgenote van verzoeker volgens de Verblijfswet moet "aantonen" dat zij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen "beschikt". Zij moet dus niet aantonen dat ze over deze bestaansmiddelen 'zal' beschikken op lange termijn. Een tijdelijke tewerkstelling sluit niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien nu stabiel en regelmatig kunnen zijn.

Dat, in casu, bij het niet vinden van een nieuwe tewerkstelling, de echtgenote van verzoeker bestaansmiddelen geniet uit een werkloosheidsuitkering die a priori niet uitgesloten is als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat de werkloosheidsuitkering die de echtgenote van verzoeker op dit moment geniet in acht genomen moet worden bij de berekening van haar bestaansmiddelen.

Dat dit enerzijds blijkt uit het attest van de VDAB, anderzijds uit de reeds bijgebrachte documenten i.v.m. haar beroepsloopbaan, (stuk 2)

Dat zij in de maand januari 2019 een werkloosheidsuitkering van 1075,58 euro ontving vanwege ABVV (stuk 3).

Dat deze werkloosheidsuitkering dus meegerekend moet worden bij de berekening van de bestaansmiddelen van de echtgenote van verzoeker. [RvV 12 april 2012, T.Vreemd. 2013,162]

Dat de echtgenote van verzoeker tot op heden op maandelijkse basis onderhoudsgelden ontvangt van haar ex-echtgenoot t.b.v. 350 euro per maand. (stuk 4)

Dat zij zodoende momenteel aan een inkomen van ongeveer 1 425,58 euro per maand komt, hetgeen slechts 80,2 euro verwijderd is van het bedrag dat gelijk is aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14§1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet. "

Dat verzoeker nieuwe stukken bijbrengt van de zoektocht van zijn echtgenote naar een tewerkstelling, (stuk 1)

Ondertussen is de echtgenote van verzoeker aan de slag als poetsmedewerker bij Reizen de Valk via interim, (stuk 2)

Dat verwerende partij stelt dat verzoekers' eigen tewerkstelling niet in acht genomen kan worden, deels omdat hij geen dienstige stukken bijbrengt.

Alweer blijkt duidelijk dat verwerende partij het verzoekschrift niet ter hand heeft genomen. Uit de bijgevoegde inventaris (stuk 5-6) blijkt duidelijk dat verzoeker kort tewerkgesteld is geweest.

Tevens brengt verzoeker enkele aanvullende stukken bij. Deze betreffen verschillende attesten van tewerkstelling over de jaren heen, alsook een diploma haartooi. Hetgeen duidelijk een wil tot werken en kennis van bepaalde beroepen illustreert, (stuk 3)

Verzoeker wenst eveneens te wijzen op het feit dat het beroep 'chef-kok' een knelpuntberoep is, hij zou dus meteen aan de slag kunnen. Er is dus geen risico dat verzoeker ten laste van ons sociaalzekerheidssysteem zou komen te vallen. (stuk 4)

Dat het duidelijk is dat de motivering van verwerende partij onvolledig en niet accuraat is. "

3.1.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt toegelicht dat verzoeker gezinshereniging vraagt met zijn echtgenote met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en hij in deze situatie het bewijs moet leveren dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder geeft de verschillende documenten weer die werden neergelegd om de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon aan te tonen en oordeelt dat aan de hand van deze stukken niet blijkt dat aan de voormelde verblijfsvoorwaarde is voldaan. Hij stelt vast dat de tewerkstellingen van de Belgische echtgenote bij Job Talent, ISS Facility Services en Konvert Interim alle reeds zijn beëindigd, met name sinds respectievelijk 4 januari 2019, 7 december 2018 en 3 oktober 2018, waardoor de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen uit deze tewerkstellingen achterhaald zijn en deze niet langer kunnen worden aanvaard. Hij duidt verder dat uit de voorgelegde overzichten van rekeningen en de rekening-uittreksels stortingen blijken van het ABVV Limburg, waarvan de meest recente op 5 december 2018 voor een bedrag van 440,01 euro en waarbij voor de storting op 3 juli 2018 werd vermeld "*werkloosheid/invaliditeit*". Verweerder stelt dat bij ontbreken van een toelichtende brief van het ABVV deze stortingen niet kunnen worden aanvaard. Verweerder is van oordeel dat hij aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken geen duidelijk zicht heeft op de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon en meer bepaald de regelmaat en stabiliteit ervan. In deze situatie is een behoeftanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgens hem niet aan de orde.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de vreemdeling dus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Er blijkt niet dat deze laatste reeds gebruik maakte van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Unie. In deze situatie voorziet artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Een van de voorwaarden voor de gezinshereniging is dus dat de Belgische echtgenote moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat is voldaan aan deze verblijfsvoorwaarde. Verzoeker betwist deze beoordeling.

In zoverre verzoeker stelt dat zijn echtgenote op het moment van de aanvraag, dit is op 30 juli 2018, beschikte over regelmatige inkomsten en dat inkomsten uit interimtewerking niet per definitie mogen worden afgedaan als instabiel, ontoereikend en onregelmatig, te meer gelet op de huidige situatie op de arbeidsmarkt waarin permanente contracten steeds minder gebruikelijk zijn, merkt de Raad op dat verweerder zich voor zijn beoordeling mag plaatsen op het ogenblik van het nemen van de beslissing en de feitelijke gegevens zoals deze op dat ogenblik voorliggen. In de voorliggende zaak stelde verweerder bij het nemen van zijn beslissing op 29 januari 2019 vast dat de Belgische echtgenote op dat ogenblik al ruim drie weken niet langer werkte. In deze omstandigheden kon verweerder oordelen dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon nog is tewerkgesteld of nog inkomsten geniet uit tewerkingstelling en dat de inkomsten uit tewerkingstelling dus achterhaald zijn. Nu niet blijkt dat de Belgische echtgenote op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog (tijdelijk) was tewerkgesteld, blijkt niet dat verzoekers betoog hieromtrent dienstig is.

Verzoeker betoogt vervolgens dat zijn echtgenote bij het niet vinden van een nieuwe tewerkingstelling bestaansmiddelen zal genieten uit werkloosheidsuitkeringen die niet a priori zijn uitgesloten. Hij stelt dat

de werkloosheidsuitkeringen van zijn echtgenote in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van de verblijfsvoorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dit gelet op de reeds bijgebrachte documenten inzake haar beroepsloopbaan enerzijds en een voor het eerst in de procedure bij de Raad voorgelegd attest van de VDAB anderzijds.

In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat de Raad zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan stellen om opnieuw, en op grond van nieuwe gegevens, te oordelen of er in verzoekers geval is voldaan aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met het attest van de VDAB dat verzoeker niet voorlegde aan het bestuur en pas voor het eerst in de procedure voor de Raad naar voor brengt. Verzoeker kan dit stuk dan ook niet dienstig aanwenden in het kader van het onderhavige annulatieberoep.

De Raad merkt verder op dat verweerder in zijn beslissing wel degelijk rekening hield met het gegeven dat uit de voorgelegde overzichten van rekeningen en de rekeninguittreksels stortingen blijken van het ABVV Limburg, waarvan de meest recente van 5 december 2018 voor een bedrag van 440,01 euro en waarbij voor de storting van 3 juli 2018 werd vermeld "*werkloosheid/invaliditeit*". Verweerder stelde echter dat bij ontbreken van een toelichtende brief van het ABVV deze stortingen niet kunnen worden aanvaard. Verweerder was van oordeel dat hij aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken geen duidelijk zicht heeft op de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon en meer bepaald de regelmaat en stabiliteit ervan. In deze situatie is een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgens hem niet aan de orde. Verweerder was dus van mening dat, waar de laatste storting reeds dateerde van 5 december 2018 en een toelichtende brief van het ABVV ontbrak, het op basis van de voorgelegde stukken niet of onvoldoende blijkt dat de Belgische referentiepersoon op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog inkomsten genoot uit werkloosheidsuitkeringen.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat enig voorliggend gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht of de voormelde beoordeling incorrect of kennelijk onredelijk is. Uit de bij de aanvraag voorgelegde stukken blijkt dat de Belgische referentiepersoon een laatste maal op 5 december 2018 een storting voor een bedrag van 440,01 euro ontving van het ABVV. Nadien was zij nog werkzaam, met een laatste dag van tewerkstelling op 4 januari 2019. Door het louter wijzen op "*reeds bijgebrachte documenten i.v.m. haar beroepsloopbaan*", zonder deze nader te verduidelijken of dit betoog aan de hand van concrete stukken te preciseren, toont verzoeker nog niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat op basis van de voorliggende stukken niet of onvoldoende blijkt dat de Belgische echtgenote op datum van het nemen van de bestreden beslissing nog geldstortingen ontving van het ABVV en haar bestaansmiddelen een voldoende stabiel en regelmatig karakter hebben.

Verzoeker betoogt verder, aan de hand van nieuw voorgelegde stukken die als dusdanig niet eerder voorlagen bij het bestuur, dat zijn echtgenote in januari 2019 een werkloosheidsuitkering ontving van 1.075,58 euro, dat de echtgenote maandelijks onderhoudsgelden ontvangt van haar ex-echtgenoot, dat haar echtgenote actief werk zoekt en intussen ook een nieuwe tewerkstelling vond, dat hij zelf in december 2018 werkte en werkbereid is en dat hij zelf bepaalde beroepsvaardigheden heeft en in een knelpuntberoep aan de slag zou kunnen. Opnieuw moet worden gesteld dat de Raad zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan stellen om opnieuw, en op grond van nieuwe gegevens, te oordelen of er in verzoekers geval is voldaan aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken die verzoeker hem voorheen niet overmaakte. Verzoeker kan deze stukken dan ook niet dienstig aanwenden in het kader van het onderhavige annulatieberoep. Een zelfde vaststelling dringt zich op waar verzoeker op de terechtzitting andermaal een bundel nieuwe stukken voorlegt. Al de door verzoeker voorgelegde stukken die niet reeds voorlagen bij het bestuur in het kader van de aanvraag kunnen door hem aan het bestuur worden voorgelegd in een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging.

Verzoeker toont niet aan dat in de voorliggende omstandigheden, waarin verweerder vaststelde dat de voorgelegde stukken geen duidelijk zicht bieden op de actuele bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon en meer bepaald het stabiel en regelmatig karakter hiervan niet blijkt, in de bestreden beslissing ten onrechte geen behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet is doorgevoerd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.4. Verzoeker voert nog de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hij laat evenwel na uiteen te zetten op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze wetsbepaling heeft miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

3.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat het middel in de synthesesamenvatting samen als volgt:

“Dat verzoeker reeds geruime tijd in België woont samen met zijn echtgenote en haar kinderen.

Dat het gezin geniet van een stabiel privé- en familiaal leven.

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn echtgenote en haar kinderen, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van zijn echtgenote en haar kinderen in schending met art. 8 E.V.R.M.

Dat verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de bestreden beslissing dan wel geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, doch wel dat het een verblijfsrecht aan verzoeker onttrekt.

Dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht is gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de bestreden beslissing, die een antwoord vormt op een vraag van verzoeker om gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, wordt het gezinsleven tussen hen op zich niet betwist.

Met de bestreden beslissing wordt verzoeker het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nr. 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat in dit geval de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft namelijk bepaald dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 26 september 2013 met nr. 121/2013 niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 tot B.65 juncto B.52: *“B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.”*).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat verweerder op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden diende verweerder niet tot een verdere belangenafweging over te gaan, laat staan dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

Voorts wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt zodat niet wordt ingezien hoe deze beslissing een feitelijke scheiding zou kunnen veroorzaken tussen verzoeker en zijn echtgenote en diens kinderen. Bovendien maakt verzoeker de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het ingeroepen gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet, niet aannemelijk.

Verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat de bestreden weigeringsbeslissing zijn recht op de bescherming van het gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, schendt.

3.2.3. Rekening houdende met hetgeen voorafgaat en de bespreking van het eerste middel kan op basis van de uiteenzetting van verzoeker verder andermaal geen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS